

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 25.marta 2021.godine
Br.ref.:RK 1734/21

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI59/20

Podnosilac

Ramadan Sopaj

**Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Pml. br. 319/2019 od
10. decembra 2019. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija.

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Ramadan Sopaj (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), sa prebivalištem u Jančištu, opština Mališevo, koga zastupa Reshat Millaku, advokat.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost presude Vrhovnog suda Pml. br. 319/2019 od 10. decembra 2019. godine, koja je primljena dana 27. decembra 2019. godine, u vezi sa presudom Apelacionog suda PAKR. br. 235/2019 od 19. juna 2019. godine i presudom Osnovnog suda u Prištini PM. br. 294/2019 od 17. januara 2019. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporenih presuda kojima su prema navodima podnosioca zahteva povređena njegova osnovna prava i slobode zagarantovane članovima 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], 24. [Jednakost pred zakonom] i 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) i članom 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).
4. Podnosilac takođe traži od Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud): *“...da odloži izvršenje kazne zatvorom..., jer na taj način biće izbegnuta nepopravljiva šteta za osuđenog, jer se u njegovim radnjama ne manifestuju elementi krivičnog dela”*.

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka], 27. [Privremene mere] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Sudom

6. Dana 14. aprila 2020. godine, podnosilac je podneo zahtev Sudu.
7. Dana 19. maja 2020. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Selvetu Gërxfhaliu-Krasniqi za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Arta Rama-Hajrizi (predsedavajuća), Remzije Istrefi-Peci i Nexhmi Rexhepi (članovi).
8. Dana 28. maja 2020. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva. Istog dana je Vrhovnom sudu poslata kopija zahteva u skladu sa Zakonom.
9. Dana 21. septembra 2020. godine, Sud je tražio od zastupnika podnosioca zahteva da kao dokaz dostavi punomoćje za zastupanje pred Sudom potpisano od strane podnosioca zahteva.
10. Dana 29. septembra 2020. godine, ovlašćeni zastupnik podnosioca zahteva je dostavio Sudu važeće punomoćje, koje je potpisao podnosilac zahteva.

11. Dana 3. februara 2021. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

12. Dana 8. jula 2015. godine, Osnovno tužilaštvo u Prištini je protiv podnosioca zahteva podiglo optužnicu PP. II. br. 1149/2014 zbog sumnje da je isti prilikom obavljanja profesije lekara porodične medicine izvršio krivična dela iz člana 232. stav 3. tačka 3.10, u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakonika Republike Kosovo (u daljem tekstu: KZRK) prema maloletnicama A.H. i F.G.
13. Dana 3. aprila 2017. godine, Osnovni sud u Prištini je presudom PM. br. 123/2015, oglasio podnosioca zahteva krivim i osudio ga na efektivnu kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine i 6 (šest) meseci, uračunavši mu vreme provedeno u pritvoru od 30. oktobra 2014. do 30. novembra 2014. godine i vreme provedeno u kućnom pritvoru od 30. novembra 2014. do 30. maja 2014. godine. Odluka suda je zasnovana na iskazima svedoka, izveštaju veštaka, izveštaju psihologa škole "Centar za kompetencije" u Mališevu i delimično na iskazima svedoka A.B., V.H., B.G. i N.Z.
14. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je protiv presude Osnovnog suda od 3. aprila 2017. godine, izjavio žalbu Apelacionom sudu, zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede odredaba krivičnog i procesnog zakona i odluke o kazni. Protiv navedene presude, žalbu su izjavili i Osnovno tužilaštvo u Prištini i branioci oštećenih A.H. i F.G., koji su tražili oštriju kaznu za podnosioca zahteva.
15. Dana 11. oktobra 2017. godine, Apelacioni sud je presudom PAKR. br. 379/2017, ukinuo presudu Osnovnog suda u Prištini od 3. aprila 2017. godine, i vratio predmet prvostepenom sudu na ponovno suđenje, sa obrazloženjem da prvostepeni sud nije utvrdio umišljaj za izvršenje krivičnog dela i činjenicu da li je preduzimanje radnji lekara bilo u okviru njegove profesije i njegovih odgovornosti kao specijaliste porodične medicine, te tražio od suda da za ovo pitanje u postupku ponovljenog suđenja angažuje veštaka odgovarajuće struke. Ovaj sud je između ostalog obrazložio: *"Prvostepeni sud u ponovnom suđenju, nakon što primi predmet, mora da određuje glavni pretres i poziva sve stranke iz spisa predmeta, ispunjava formalnu-pravnu oblik prilikom saslušanja oštećenih maloletnica, obezbedi što bolje uslove za rad, opuštenije okruženje da maloletne imaju mogućnost davanja izjava bez nekih eventualnih opterećenja, obezbedi odgovarajuće stručnjake kao što je ginekolog, psiholog, da procesuiru sa čitavom dokazima zavisno od spisa predmeta kako bi doneo presudu koji bi bio prihvatljiv za sve strane u postupku"*.
16. Dana 17. januara 2019. godine, Osnovni sud u Prištini-Odeljenje za maloletnike je presudom PM. br. 294/2017, ponovo oglasio podnosioca zahteva krivim za ista krivična dela i ponovo osudio na efektivnu kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine i 6 (šest) meseci, uračunavši mu vreme provedeno u pritvoru od 30. oktobra 2014. do 30. novembra 2014. godine i vreme provedeno u kućnom pritvoru od 30. novembra 2014. do 30. maja 2015. godine. U nastavku sledi

obrazloženje suda: *“Sud je tokom analiziranja i ocenjivanja svih izvođenih dokaza zaključio da radnje optuženog Ramadan Sopaj, formiraju se svi bitni objektivni i subjektivni elementi krivičnih dela, Seksualni napad iz člana 232. stav 3, tačka 3.10 vezano sa stavom 1. KZRK-a, krivična dela za koje je optuženi bio svestan o njegovim radnjama ... Iz gore navedenih dokaza koji su izvođeni i osporeni na ročištu za glavni pretres od parničnih strana, Sud ocenjuje da je dokazano van svake sumnje da je optuženi, krivična dela za koje je optužen, izvršio direktnim umišljajem znajući da oštećene su maloletne”.*

17. Podnosilac zahteva je u zakonskim rokovima izjavio žalbu Apelacionom sudu protiv presude Osnovnog suda u Prištini PM. br. 294/2017 od 17. januara 2019. godine, zbog povreda odredaba krivičnog i procesnog zakona, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni. Protiv navedene presude, žalbu su uložili branioci oštećenih A.H. i F.G., tražeći oštriju kaznu za podnosioca zahteva.
18. Dana 20. maja 2019. godine, Apelaciono tužilaštvo u Prištini je podneskom PPAIL br. 225/2019, predložilo Apelacionom sudu da se žalbe oštećenih A.H. i F.G. usvoje i podnosiocu zahteva izrekne viša kazna.
19. Dana 19. juna 2019. godine, Apelacioni sud je presudom PAKR. br. 235/2019, odbio, kao neosnovane, žalbe podnosioca zahteva i branilaca oštećenih A.H. i F.G., te potvrdio i ostavio na snazi presudu Osnovnog suda u Prištini-Odeljenje za maloletnike PM. br. 294/2017 od 17. januara 2019. godine, sa obrazloženjem da je prvostepeni sud pravilno i ispravno primenio krivični i procesni zakon.
20. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva protiv presude Apelacionog suda PAKR. br. 235/2019 od 19. juna 2019. godine, podnosi Vrhovnom sudu zahtev za zaštitu zakonitosti zbog bitnih povreda odredaba procesnog zakona, povrede krivičnog zakona i povrede prava na pravično suđenje koje je zagarantovano članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP-a.
21. Dana 1. novembra 2019. godine, državni tužilac je predložio Vrhovnom sudu da se zahtev za zaštitu zakonitosti branioca podnosioca zahteva odbije kao neosnovan, a presude nižih instanci potvrde.
22. Dana 10. decembra 2019. godine, Vrhovni sud je presudom PML. br. 319/2019, odbio, kao neosnovan, zahtev podnosioca zahteva za zaštitu zakonitosti i time ostavio na snazi presudu Apelacionog suda PAKR. br. 235/2019 od 19. juna 2019. godine, kojom je potvrđena presuda Osnovnog suda u Prištini-Odeljenje za maloletnike PM. br. 294/2017 od 17. januara 2019. godine. Relevantni deo presude Vrhovnog suda glasi: *“Da su dodiri osuđenog bili sa seksualnim ciljem, sud, osim što je ovu činjenicu utvrdio iz izjava oštećenih maloletnica F.G. i A.H., koje su opisali u detalje postupke osuđenog tokom njihove lekarske kontrole, ova činjenica je utvrđena i od saslušanja ginekologa B.K., koji je na sudskoj raspravi objasnio da na osnovu protokola CPM u Mališevu, što se tiče oštećene F.G. je pročitao terapiju gde je istoj osuđeni bio prepisao antibiotik, fiziološki rastvor, paracetamol i jedan sirup za disajne kanale. I za oštećenu A.H. je napisao terapiju za probleme sa želucem, iz kojeg protokola terapije CPM u Mališevu proizilazi da terapija koja je prepisana oštećenim*

maloletnicama od strane osuđenog, uopšte se nije odnosila na kontrolu koju je osuđeni izvršio maloletnicama”.

Navodi podnosioca zahteva

23. Podnosilac zahteva pred Sudom navodi da su presudom [PML. br. 319/2019] Vrhovnog suda u vezi sa presudom [PAKR. br. 235/2019] Apelacionog suda i presudom [PM. br. 294/2017] Osnovnog suda-Odeljenje za maloletnike, povređena njegova prava zagarantovana članovima 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], 24. [Jednakost pred zakonom] i 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a.

i. Navodi o povredi člana 22. Ustava

24. Što se tiče ovog navoda, podnosilac naglašava: *“U stavu 2. ovog člana je predviđena primena Evropske Konvencije za zaštitu osnovnih ljudskih prava i sloboda i njenih Protokola. U članu 6. stav 3, tačka d. ove konvencije je predviđeno pravo okrivljenog, da se obezbedi prisustvo i saslušanje svedoka u njegovu korist pod istim uslovima sa svedocima optužnice. Međutim, jedno takvo pravo je poricano okrivljenom i njegovom braniocu, da se poziva svedok stručnjak porodične medicine koji bi kompetentno objasnio prava i obaveze rada lekara specijaliste porodične medicine. Takođe je poricano i pročitavanje dokaza napisanih od Ministarstva Zdravlja, iako su oni zvanični dokumenti. Na ovaj način sud vrši navedeno kršenje iz člana 22. Ustava Republike Kosovo”.*

ii. Navodi o povredi člana 24. Ustava

25. Povodom ovog navoda, podnosilac zahteva dodaje: *“...svako ima pravo na jednaku zakonsku zaštitu, bez diskriminacije. U ovom duhu Ustava je i član 9. Zakonika o krivičnom postupku, gde se predviđa jednakost stranaka. Međutim, ovo se u praksi u konkretnom slučaju nije poštovano, iz gore navedenih razloga. Umesto da sud u cilju pravičnog utvrđivanja prava i obaveza lekara specijaliste porodične medicine, **saslušavajući nekog stručnjaka porodične medicine** i pročitanjem dokaza iznetih od državnih institucija, sluša nekompetentne stručnjake ginekologe koji su u mnogim pitanjima izjavili da nisu kompetentni da daju mišljenje jer nisu stručnjaci porodične medicine i svedoci koji uopšte nisu bili prisutni prilikom pregleda oštećenih”.*
26. Pored toga, podnosilac zahteva tvrdi da je žrtva krivičnog postupka koji su tužilaštvo i sud neprofesionalno sprovedi, dodajući da su oba pregleda koja je on obavio: *“u skladu sa njegovim ovlašćenjima kao specijalista porodične medicine a koje je tokom postupka objasnio na jasan način”.*

iii. Navodi o povredi člana 31. Ustava

27. Povodom ovog navoda, podnosilac zahteva pominje: *“U članu 31. Ustava Republike Kosovo je predviđeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje. U stavu 1. je predviđeno da se svakom garantuje jednaka zaštita prava pred*

sudom, ostalim organima i nosiocima istih. Dok u stavu 4. ovog člana je predviđeno da svako ko je optužen za krivično delo ima pravo da ispituje prisutne svedoke i da zahteva obavezno pojavljivanje svedoka, veštaka i ostalih lica, koja mogu razjasniti činjenice. Međutim, sud nije dao takvu mogućnost optuženom i njegovom braniocu, **odbijajući predlog odbrane da se sasluša stručnjak porodične medicine**. Na ovaj način sud se nije predstavio nepristrasnim. Naprotiv, predstavio se jednostranim a što je uticalo da [se] optuženi i njegov branilac..., pismeno obrate predsednici Osnovnog suda u Prištini, zahtevom za isključenje predsednice sudskog veća”.

28. Na kraju, podnosilac zahteva predlaže Sudu: da usvoji njegov zahtev; da imenuje veštaka porodične medicine, koji će objasniti ovlašćenja i obaveze specijaliste porodične medicine; da usvoji privremenu meru, “da odloži izvršenje kazne zatvorom” protiv podnosioca zahteva i da presudu Vrhovnog suda PML. br. 319/2019 od 10. decembra 2019. godine, presudu Apelacionog suda PAKR. br. 235/2019 od 19. juna 2019. godine i presudu Osnovnog suda u Prištini PM. br. 294/2019 od 17. januara 2019. godine, proglasi ništavim i vrati predmet Osnovnom sudu u Prištini-Odeljenje za maloletnike na ponovno suđenje.

Prihvatljivost zahteva

29. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti koji su propisani Ustavom, dalje precizirani Zakonom i predviđeni Poslovníkom.
30. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

[...]

31. Sud, takođe, razmatra da li su podnosioci zahteva ispunili uslove prihvatljivosti koji su propisani članovima 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47.
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. [...]”.

32. Što se tiče ispunjenja gore navedenih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana; da je iscrpeo pravna sredstva koja je imao na raspolaganju; da je naglasio akt javnog organa čiju ustavnost osporava, konkretnije presudu Vrhovnog suda PML. br. 137/2020 od 10. decembra 2020. godine; da je naveo ustavna prava za koja tvrdi da su mu povređena; i takođe podneo je svoj zahtev u zakonskom roku, u skladu sa članom 49. Zakona.
33. Pored toga, Sud takođe treba da razmotri da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su propisani u pravilu 39. [Kriterijum o prihvatljivosti], odnosno u potpravilu (2), koje propisuje:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

34. Sud, na početku, podseća da podnosilac zahteva navodi da su mu osporenim odlukama redovnih sudova (koje su navedene u stavu 2 ovog dokumenta) povređena prava zagantovana članovima 22, 24. i 31. Ustava i članom 6. EKLJP-a.
35. Sa napred navedenog, Sud primećuje da se suština navoda podnosioca zahteva zapravo odnosi na “pravično i nepristrasno suđenje” koje je zagantovano članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP, jer su navodi kao takvi povezani sa načinom izvođenja dokaza, odnosno uskraćivanjem prava na saslušanje svedoka-veštaka medicinske struke. Pored toga, podnosilac zahteva tvrdi da je diskriminisan i dodaje da “...svako ima pravo na jednaku zakonsku zaštitu, bez diskriminacije”.

Navodi o povredi člana 31. Ustava

36. U ovom kontekstu i u nastavku, Sud će ispitati navode podnosioca zahteva o navodnim povredama člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, prema kojem su sudovi dužni da Osnovna ljudska Prava i Slobode tumače u skladu sa odlukama Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP).

37. S tim u vezi, Sud podseća na sadržaj stavove 1, 2 i 4. člana 31. Ustava i stava 1. i 3 (d) člana 6. EKLJP, koji propisuju:

Član 31. Ustava

1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluke o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.

[...]

4. Svako ko je optužen za krivično delo ima pravo da ispituje prisutne svedoke i da zahteva obavezno pojavljivanje svedoka, veštaka i ostalih lica, koja mogu razjasniti činjenice.

[...]

Član 6.1 EKLJP-a

1. Svako, tokom odlučivanja ... o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona.

[...]

3. Svako ko je optužen za krivično delo ima sledeća minimalna prava:

[...]

d. da ispita svedoke protiv sebe ili da postigne da se oni ispitaju i da se obezbedi prisustvo i saslušanje svedoka u njegovu korist pod istim uslovima koji važe za one koji svedoče protiv njega.

38. Pozivajući se na navode podnosioca zahteva o povredi člana 31. Ustava, Sud će u nastavku citirati relevantne delove odluka redovnih sudova koji se odnose na navod da redovni sudovi nisu uzeli u obzir njegov zahtev da se kao veštak sasluša specijalista porodične medicine kako bi opisao odgovornosti specijaliste porodične medicine.
39. U ovom kontekstu, Sud se najpre poziva na presudu Osnovnog suda u Prištini PM. br. 294/2017 od 17. januara 2019. godine, u kojoj je povodom ovog navoda, ova sudska instances obrazložila sledeće:

“Sudsko veće je ocenilo i predlog odbrane optuženog Ramadan Sopaj da se sasluša stručnjak porodične medicine, ali sud je odbacio kao neosnovan iz činjenice jer u ovoj krivičnoj stvari ima dovoljno dokaza koju potvrđuju činjenično stanje a naročito izjava oštećenih, koje su jasno izjavile na koje bolesti su se žalile i da saslušanje ovog stručnjaka bilo bi nepotrebno i produžio bi postupak i da polazeći od načela da je zakon predvideo da predmeti za maloletnike su predmeti hitne prirode o kojima bi trebalo da se reaguje hitno na njihovo rešavanje sa ciljem pozitivnog uticanja na poboljšanje maloletnika, imajući u vidu član 6. Evropske Konvencije gde se navodi razumno vreme za jedno pravično suđenje,... Osnivajući se na Konvenciju o pravima deteta, odnosno u članu 40 (2) (b) (iii), gde se navodi da svako osumnjičeno i optuženo dete za kršenje

krivičnog zakona ili oštećen, mora imati barem sledeće garancije: da njegov predmet treba razmotriti bez odlaganja. Ovaj sud na osnovu gore navedenog je ocenio da saslušanje stručnjaka Porodične medicine, dakle ne bi bilo potrebno, tako da je odbacio i predlog odbrane da je Apelacioni sud predložio da se sasluša ovaj stručnjak jer nismo imali jedan takav predlog. Takođe je ocenio i tvrdnju odbrane optuženog da se izvodi kao dokaz, modul – priručnik integrisanog upravljanja za bolesnu decu, septembra meseca 2000. godine od Svetske Zdravstvene Organizacije, zatim Modul Ministarstva Zdravlja, Centar za Razvoj Porodične Medicine objavljena 2007. godine, ali sud je odbacio kao neosnovan jer nije bilo sporno da je optuženi imao pravo da propisuje terapiju na što su se oštećene žalile”.

40. Sud, dalje, primećuje da je na ponovljene navode podnosioca zahteva da se kao veštak sasluša specijalista porodične medicine, odgovorio i Apelacioni sud, a posebno Vrhovni sud, tako što je obrazložio sledeće:

“Da su dodiri osuđenog bili sa seksualnim ciljem, sud, osim što je ovu činjenicu utvrdio iz izjava oštećenih maloletnica F.G. i A.H., koje su opisali u detalje postupke osuđenog tokom njihove lekarske kontrole, ova činjenica je utvrđena i od saslušanja ginekologa B.K., koji je na sudskoj raspravi objasnio da na osnovu protokola CPM u Mališevu, što se tiče oštećene F.G. je pročitao terapiju gde je istoj osuđeni bio prepisao antibiotik, fiziološki rastvor, paracetamol i jedan sirup za disajne kanale. I za oštećenu A.H. je napisao terapiju za probleme sa želucem, iz kojeg protokola terapije CPM u Mališevu proizilazi da terapija koja je prepisana oštećenim maloletnicama od strane osuđenog, uopšte se nije odnosila na kontrolu koju je osuđeni izvršio maloletnicama”.

41. Sa napred navedenog, Sud primećuje da su na navod podnosioca zahteva obrazloženo odgovorile sve sudske instance, pri čemu, prema njihovom obrazloženju, odluka o njegovom proglašavanju krivim nije zasnovana samo na iskazima veštaka (ginekologa), već i na iskazima samih oštećenih A.H. i F.G. i delimično na iskazima druga četiri svedoka.
42. U tom smislu, Sud podseća da Ustavni sud nema nadležnost da odlučuje da li je podnosilac bio kriv za izvršenje krivičnog dela ili ne. On nema ni nadležnost da ocenjuje da li je činjenično stanje pravilno utvrđeno, odnosno da ocenjuje da li su sudije redovnih sudova imale dovoljno dokaza za utvrđivanje krivice podnosioca zahteva (vidi slučaj Ustavnog suda KI68/17, podnosilac *Fadil Rashiti*, rešenje o neprihvatljivosti od 2. juna 2017. godine, stav 50).
43. Sud naglašava svoj principijelni stav da nije zadatak Ustavnog suda da se bavi činjeničnim ili zakonskim greškama (zakonitost) koje je navodno izvršio Vrhovni sud ili neki drugi sud niže instance, osim i u meri u kojoj su te greške mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). Sud dalje ponavlja da nije njegov zadatak, prema Ustavu, da postupa kao sud “četvrtog stepena” u odnosu na odluke koje su doneli redovni sudovi. Naime, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi, *mutatis mutandis*, slučajeve Ustavnog suda KI68/17, podnosilac *Fadil Rashiti*, rešenje o neprihvatljivosti od 2. juna 2017. godine,

stavovi 51 i 52, slučaj KI70/11, podnosioci *Faik Hima, Magbule Hima i Besart Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine, stav 29).

44. U tom kontekstu, Ustavni sud može samo da razmotri da li su postupci pred redovnim sudovima, gledano u celini, sprovedeni na takav način da je podnosilac zahteva dobio pravično ili nepristrasno suđenje (vidi, *mutatis mutandis*, slučajeve Ustavnog suda KI68/17, podnosilac *Fadil Rashiti*, rešenje o neprihvatljivosti od 2. juna 2017. godine, stav 54, i KI70/11, podnosioci *Faik Hima, Magbule Hima i Besart Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine, stav 30).
45. Pored toga, Sud naglašava da se u slučajevima kada trećestepeni sud, kao u slučaju podnosioca zahteva Vrhovni sud, potvrdi odluke koje su doneli nižestepeni sudovi – njegova obaveza da obrazloži odluku razlikuje od slučajeva kada određeni sud preinači odluke nižestepenih sudova. U konkretnom slučaju, Vrhovni sud nije preinačio odluku Apelacionog suda, niti odluku Osnovnog suda u Prištini kojom je podnosilac zahteva oglašen krivim, već je samo potvrdio njihovu zakonitost, iz razloga što, prema Vrhovnom sudu, nije bilo bitnih povreda odredaba krivičnog i procesnog prava (vidi slučajeve Ustavnog suda KI122/19, podnosilac *F.M.*, rešenje o neprihvatljivosti od 9. jula 2020. godine, stav 100, i KI194/18, podnosioci *Kadri Muriqi i Zenun Muriqi*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. februara 2020. godine, stav 106).
46. Sud, takođe, naglašava da prilikom odbijanja žalbe, ili kao u konkretnom slučaju, odbijanja zahteva za zaštitu zakonitosti, Vrhovni sud, u principu, može jednostavno uvažiti razloge za donošenje odluke nižestepenih sudova, u ovom slučaju Apelacionog suda i Osnovnog suda (vidi predmete ESLJP-a *García Ruiz protiv Španije*, citiran u tekstu iznad, stav 26; *Helle protiv Finske*, predstavka br. 20772/92, presuda od 19. decembra 1997. godine, stavovi 59-60).
47. Prema tome, Sud primećuje da je obrazloženje redovnih sudova, pozivajući se na navode podnosioca zahteva o povredi njegovih prava, jasno, i, nakon razmatranja svih postupaka, Sud takođe utvrđuje da postupci pred redovnim sudovima, gledano u celini, nisu bili nepravični ili proizvoljni (vidi, *mutatis mutandis*, slučajeve Ustavnog suda KI68/17, podnosilac *Fadil Rashiti*, rešenje o neprihvatljivosti od 2. juna 2017. godine, stav 55, i KI70/11, podnosioci *Faik Hima, Magbule Hima i Besart Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine, stav 32).
48. Sud podseća da sama činjenica da podnosilac zahteva nije zadovoljan ishodom odluka redovnih sudova ili pominjanje članova Ustava nije dovoljno da se izgradi tvrdnja o ustavnoj povredi. Kada se tvrde takve povrede Ustava, podnosilac zahteva treba da obezbedi obrazložene navode i ubedljive argumente (vidi, rešenje o neprihvatljivosti od 10. februara 2015. godine, *Abdullah Bajqinca*, KI136/14, stav 33).
49. Shodno tome, Sud ocenjuje da podnosilac zahteva nije uspeo da dokaže da mu je osporenom odlukom povređeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje zagarantovano članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP. Sledstveno tome, Sud

utvrđuje da je zahtev podnosioca zahteva u odnosu na navod o povredi člana 31. Ustava i člana 6. EKLJP-a, očigledno neosnovan na ustavnim osnovama.

Navodi o povredi člana 24. Ustava

50. Sud takođe primećuje da podnosilac zahteva, takođe, navodi da mu je osporenim odlukama povređeno pravo na "jednakost pred zakonom", koje je zagarantovano članom 24. Ustava, dodajući da "*svako ima pravo na jednaku zakonsku zaštitu, bez diskriminacije*".

51. S tim u vezi, Sud uzima u obzir odredbe člana 24. [Jednakost pred zakonom] Ustava, koje propisuju:

"1. Pred zakonom su svi jednaki. Svako ima pravo na jednaku zakonsku zaštitu, bez diskriminacije.

*2. Niko se ne sme diskriminisati na osnovu rase, boje, pola, jezika, veroispovesti, političkog ili nekog drugog uverenja, nacionalnog ili društvenog porekla, veze sa nekom zajednicom, imovine, ekonomskog ili socijalnog stanja, seksualnog opredeljenja, rođenja, ograničene sposobnosti ili nekog drugog ličnog statusa.
[...]"*

52. Sud se takođe poziva i na svoju sudsku praksu koja ukazuje na to da samo razlike u tretiranju, na osnovu prepoznatljive karakteristike ili statusa mogu predstavljati nejednako tretiranje u smislu člana 24. Ustava. Pored toga, da bi se neko pitanje moglo pokrenuti na osnovu člana 24, mora da postoji razlika u tretiranju lica u analognim ili sličnim situacijama (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj Ustavnog suda KI157/18, podnosilac *Vrhovni sud Kosova*, presuda od 13. marta 2019. godine, stav 33, vidi, takođe, predmete ESLJP-a *Kjeldsen, Busk Madsen i Pedersen protiv Danske*, presuda od 7. decembra 1976. godine, stav 56; i *Carson i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, presuda od 16. marta 2010. godine, stav 61).

53. Sud primećuje da podnosilac zahteva nije podneo nijedan *prima facie* dokaz koji pokazuje prema kojoj prepoznatljivoj karakteristici ili statusu je bio diskriminisan u postupcima pred redovnim sudovima. U tom smislu, Sud smatra da nije dovoljno da se podnosilac uopšteno poziva na nejednaki tretman kako bi se utvrdila diskriminacija, a da ne pokaže osnov te nejednakosti.

54. Shodno tome, Sud smatra da podnosilac zahteva nije dokazao i potvrdio povredu svojih prava na osnovu diskriminacije, a koja su zagarantovana članom 24. Ustava. Stoga su njegovi navodi o povredi prava na jednakost pred zakonom očigledno neosnovani.

Zahtev za uvođenje privremene mere

55. Sud podseća da podnosilac zahteva traži od Suda i da donese odluku o uvođenju privremene mere, odnosno "*da odloži izvršenje [njegove] kazne*

zatvorom..., jer na taj način biće izbegnuta nepopravljiva šteta za osuđenog, jer se u njegovim radnjama ne manifestuju elementi krivičnog dela”.

56. Sud je upravo zaključio da zahtev podnosioca ne ispunjava proceduralne uslove prihvatljivosti.
57. Stoga, u skladu sa članom 27. stav 1. Zakona i u skladu sa pravilom 57. stav 1. Poslovnika, zahtev podnosioca za uvođenje privremene se mora odbiti jer isti ne može biti predmet razmatranja pošto je zahtev proglašen neprihvatljivim.

Zaključak

58. U zaključku, Sud utvrđuje da podnosilac zahteva nije potkrepio svoju tvrdnju o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje zagarantovanog članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, kao i prava na jednakost pred zakonom zagarantovanog članom 24. Ustava u toku postupka u kojem je oglašen krivim za izvršenje krivičnog dela iz člana 232. stav 3. tačka 10. u vezi sa stavom 1. KZRK-a.
59. Sud je takođe odbio i zahtev podnosioca zahteva za uvođenje privremene mere jer isti ne može biti predmet razmatranja pošto je zahtev proglašen neprihvatljivim na ustavnim osnovama.

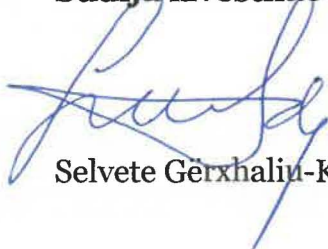
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, na osnovu člana 113.7 Ustava, članova 20. i 27 (1) Zakona i pravila 39 (2), 57 (4) (a) i 59 (2) Poslovnika, dana 3. februara 2021. godine, jednoglasno:

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA ODBIJE zahtev za uvođenje privremene mere;
- III. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- IV. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- V. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

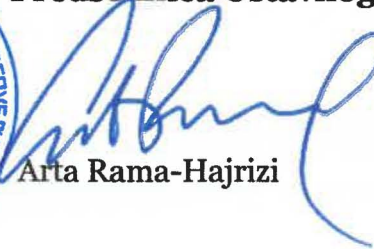
Sudija izvestilac

Selvete Gërxhaliu-Krasniqi

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi